

[Alfred Jensen.]

linger — det siges, det er skønmæssigt — men man har følelsen af, at det er meningen, at der ikke skal ydes mere, end der er foreskrevet i finanslovsforslaget, og hvad overskridelser på anlægsarbejder angår, siges det bestemt, at der ikke vil blive brugt mere end de 42 mill. kr., der er foreskrevet. Når man tager det i betragtning, har man lov til at sige, at det, vi står overfor, ikke er et budget med en ny politik, men at det er den gamle politik ført videre; ja man har vel endog lov til at sige, at der er tale om nedskæring, idet de foranstaltninger, der blev truffet af nedskæringskarakter i sommer og i efteråret, jo er indarbejdet i budgettet og agtes efterlevet i den kommende tid. Der skal opretholdes et overskud på 300 mill. kr., ja, efter ministerens udtalelser ønsker man at få dette overskud forøget, forøget ved, at man skaffer ekstra indtægter. Der siges vel ikke så særlig meget om, hvilke indtægter der her er tænkt på, men vi har jo fået forsmagen. Vi fik den, da lovforslagene om takstforhøjelser for post- og jernbanevæsenet blev forelagt. Vi har også fået forsmagen, da ligningsloven var til behandling. Det er givet, at når man kører videre med den hidtil gældende fordeling af skattebyrden, vil det betyde, at mange medborgere kommer til at betale meget mere i skat i det kommende år end i indeværende år. Jeg tror ikke, at de beløb, der her jugeres med, holder. Jeg vil tro, vi kommer op på langt større beløb, og det vil i virkeligheden sige, at også på dette område strammes kårerne for den jævne mand. Man bør vel også føje til, at den huslejeskat, som den forrige regering ikke kom med forslag om, bliver søgt gennemført nu; også det betyder, at nedskæringslinien fra juli og september føres videre på en sådan måde, at det kommer til at gå ud over den jævne mand. Indtil nu er den måske ikke slået igennem i form af de prisstigninger, som den endeligt må medføre, og den forøgelse af arbejdsløsheden, som må komme efter sådanne foranstaltninger, men der er ingen tvivl om — og det er også hensigten, — at disse virkninger vil komme og vil komme måske inden udgangen af dette finansår.

Jeg vil gerne i forbindelse med omtalen af nedskæringer gøre opmærksom på, at

man også i år opkræver vejmillionerne efter de gamle regler; jeg går ud fra, at der ikke skal ske nogen ændring i så henseende, og det betyder, at der opkræves og henføres til vejmillionerne 273 mill. kr. i det kommende år. Det er et betydelig større beløb, end vi hidtil har kendt, og det betyder ikke, at pengene bruges. Kun 100 mill. kr. agtes anvendt, og det vil sige, at det store beløb, som findes til vejformål, vil blive forøget med 150 mill. kr., ja, det må jo blive 173 mill. kr., der lægges på toppen af de omtrent 700 mill. kr., som allerede forefindes, og som er opkrævet til vejformål. Jeg har vel også lov til at sige, at vi egentlig har hårdt brug for at få anvendt dem. Der er jo arbejdsløshed her i landet, og der findes en lang række spørgsmål, som kunne og burde løses ved hjælp af disse millioner.

Folketinget behandlede færdselsloven forleden dag, og da blev der talt om vejenes forfatning; vejene var for smalle, og der blev talt om parkeringsproblemer i storbyerne, først og fremmest naturligvis i København. Det er klart, at disse penge burde og kunne anvendes til en løsning af parkerings- og færdselsproblemer. Jeg gør opmærksom på, at der også er andre arbejdsopgaver, som burde tages op til løsning. Der er havnebyggeriet ved Hirtshals, og der er Hanstholm havn, men heller ikke det gøres der noget ved; man fortsætter efter den gamle linie.

Hvis man betragter de budgetter, som særlig har interesse, når man ser på de ydelser, det offentlige præsterer overfor den jævne mand, vil man konstatere, at der i disse henseender holdes igen. Det drejer sig om indenrigs- og boligministeriet, det drejer sig om socialministeriet og om undervisningsministeriet. Nu skal jeg erkende, at de beløb, der er foreslået for disse områder, måske ikke holder, og at en sammenligning med tidligere år kan være vanskelig, fordi der er foregået en vis omlægning. Men tendensen er ikke til at tage fejl af; der må ikke bruges flere midler, til trods for at der ligger opgaver, som burde tages op til løsning. Nu f. eks. indenrigsdepartementet. Det er i høj grad tiltrængt, at der ofres større beløb til hospitalsvæsenet. Jeg hørte med megen interesse, at når man sætter ind på at løse de sociale opgaver, falder udgifterne til fængsler,